

Летить бджола-золотоноша —
Несе пахучий пил зорі.
І рай земний, і кара божа,
І зла недремлюча сторожа
Тепер для мене застарі,
Та ще й смішні та недоладні,
Як поливання в час дощу...
Із слів зніму вбрання ошатні —
На волю слово відпущу.
Іди таким, як з лона долі
В любистку скупане колись,
Дівчам незайманим без льолі
У наготі своїй з'явись.
Мов крапля кроплена озерна,
Що соловейко хоче спить,
Як біле вилузане зерня,
В якому світ зелений спить.
Як та бджола-золотоноша
В пилку пахучому зорі,
Як рай земний чи кара божа,
Як правди й совісті сторожа,
Як сонце, скупане в Дніпрі.
Коли ж, мій вічний неспокою,
Мій світ і день тобі не люб —
Тоді льодиною слизькою
Спорсни і випарися з губ.
Червоно, зелено, лілово —
В сто барв полийся із глибин,
Моє словечко, чесне слово,
Я твій покірний слов'янин.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.